

РЕШЕНИЕ № 24

гр.Перник, 05 март, 2013 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично заседание на седми февруари през две хиляди и тринадесета година в състав:

Съдия: Стефан Станчев

при участието на секретаря Е.В.*** и прокурора , като разгледа докладваното от съдията адм. дело № **328** по описа за 2012 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

“***”, чрез изпълнителен директор оспорва непроизнасянето - мълчалив отказ, дължимо от Началник отдел “Местни данъци и такси” община Радомир по повод оспорването по административен ред – чл. 152 от ДОПК на АУЗД № 010/29.VI.2012 г. на орган по приходите към отдел МДТ при общината. В жалбата са развити подробни оплаквания за незаконосъобразност на оспорвания АУЗД и се иска отмяната му. Според оспорвания при издаване на акта, орган по приходите не се е съобразил с местонахождението на част от имотите, за които е начислил вземания за ДНИ и ТБО – поддържа се че са земеделски земи , върху които не е осъществено строителство; няма отредени ПУП, което не дава възможност на административния орган да определи предназначението на имота; в частта за определена ТБО била нарушена формата на издадения акт; реално не се предоставят услуги, за които се дължи ТБО. Във връзка с това се иска отмяна на АУЗД № 010/2012 г. и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата – началник отдел МДТ, като орган, дължащ произнасяне по реда на чл. 4, ал. 5, пр. второ от ДОПК, чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата. Излага съображения, че същата следва да се отхвърли и жалбоподателят да бъде осъден да заплати деловодни разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима, подадена от засегнато от АУЗД лице в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С оспорвания АУЗД, административния орган е определил общо дължими задължение.я за ДНИ и ТБО за периода 2009 – 2011 г. Видно от представените по делото доказателства, оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма. Спазено е и редът за издаването му, като не са допуснати нарушения на производствените правила. Актът е и материално законосъобразен, тъй като с него правилно са определени, както размерът на задълженията за данък върху недвижимите имоти, така и на тези за таксата за битови отпадъци. Правилно е определен и размерът на дължимата лихва за забава при заплащането на тези задължения.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат: разположените на територията на страната сгради; поземлени имоти, за които е налице някоя от следните алтернативни предпоставки:

1. попадат в строителните граници на населените места и селищните образувания,

2.поземлените имоти извън тях, но които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУТ конкретното предназначение се определя с ПУП. В тази връзка следва да се съобрази, че съгласно § 6, ал. 1 от ПР на ЗУТ, действащите към деня на влизането му в сила териториално устройствени планове, общи и подробни градоустройствени планове запазват действието си. В тази връзка следва да се отбележи, че с Разпореждане на Министерски съвет № 170 от 06.X.1976 г. са отчуждени земи и утвърден генералния план за изграждането на ЗТМ Радомир. Не се спори, че настоящия жалбоподател е правоприемник на ЗТМ. По протокол № 34 от заседанието на Министерския съвет от 01.X.1976 г., препис от който е представен по делото е взето решение да не бъдат внасяни вноски по чл. 15 от ЗООЗП (отм.) за предоставените за неземеделски нужди земи. Следва да се отчете, че по действащото към онзи момент законодателство преотреждането на земята се е извършило със самото приемане на решението за отчуждаване на земите и приемане на генералния план. В тази връзка би могло да се приеме, че съгласно чл. 49, ал.2 от ППЗТСУ (отм.), със застроителния и регулационен план, въз основа на генералните строителни планове за изграждане на отделните предприятия и складове, съгласувани с органите на Министерството на архитектурата и благоустройството, съответно с органите на окръжните (градските) народни съвети, се определят и уточняват очертанията и размерите на площите за отделните обекти и обемно-пространственото оформяване на строежите в промишлеността и складовата зона. Тези планове съставляват подробните градоустройствени планове съгласно определението на чл. 45 от ППЗТСУ. Т.е. плановите изготвени с оглед изграждането на бившия Завод за тежко машиностроене Радомир са именно такива, които съгласно § 6, ал. 1 от ПР на ЗУТ са запазили своето действие и определящи предназначението на територията в неговия обхват като производствена и складова по смисъла на чл. 8, т. 1 от ЗУТ. Друго, още по силно основание е обстоятелството, че с факта на отчуждаването на около 3000 дка земеделски земи за нуждите на ЗТМ е променено предназначението им. В тази зона, придадена на жалбоподателя за управление и стопанисване няма възстановяване на земеделски земи по реда на ЗСПЗЗ, тъй като тези земи са отредени за индустриална зона със осъществено строителство. Следва да се съобрази и разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУТ, съгласно която, дори в територии без устройствени планове, предназначението на поземлените имоти до влизането в сила на плановите се определя от фактическото им използване, освен ако използването противоречи на закон. По приложенията към заключението на СТЕ се установява, че "промишлената зона" върху която са имотите на жалбоподателя е обособена, а това, че няма отделен устройствен план не се приема като аргумент в полза на жалбоподателя.

По делото се установи, както от основното, така и от допълнителното заключение на техническата експертиза, че процесите имоти на жалбоподателя по представените по делото декларации, предмет на обжалвания АУЗ, са с производствено предназначение, както и че нито един от тях не съставлява земеделска земя. Това се подкрепя и от останалите доказателства по делото. В тази връзка недоказано остава твърдението на жалбоподателя, че имотите са земеделски земи и относно тях е налице изключение от облагаемостта по чл. 10, ал. 3 ЗМДТ. Това изключение се отнася само за незастроените земеделски земи. Съгласно легалното определение по чл. 2, т. 1 ЗСПЗЗ земеделски земи са тези, за които кумулативно са налице условията: да са предназначени за земеделско производство и да не се намират в границите на урбанизираните територии

(населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план, или с околоръстен полигон.

Липсата на коя да е от двете предпоставки, лишава земята от качеството ѝ на земеделска. В настоящия случай липсват и двете предпоставки.

Ето защо, съображенията на жалбоподателя за необлагаемост на процесните имоти с ДНИ са несъстоятелни. По същество жалбоподателят развива оплакване за приложимостта на разпоредбата на чл. 10, ал. 3 във вр. с ал. 1 ЗМДТ и § 1 т. 12 от ДР, като лансира теза, че тъй като няма обособеност на имотите, нещо което не е вярно, предвид подробно посочване на характеристиките и индивидуализиращите белези на имотите по декларации, следва да се приеме, че ДНИ се дължи върху прилежащ терен. В тази връзка поддържа, че ДНИ следва да се определи по този ред – върху 10% от площта на имота. Излагат се възражения, че за процесния тригодишен период, неплатения ДНИ бил 5470,91 лв., а за разликата от 122986,32 лв. АУЗД следва да се отмени. В тази връзка интерпретира заключение на СИЕ – т. 4 и 5. Съдът не приема тази версия на жалбоподателя, тъй като 1. няма платежни документи от които да се установи, какво е било заплатено по задължение за ДНИ за периода и 2. заключението е дадено при евентуалност, съобразно посочени от жалбоподателя задачи.

По таксата битови отпадъци (ТБО)

Основните съображения на жалбоподателя са за недължимост на таксата, поради обстоятелството, че територията на предприятието съставлявала обособена територия с денонощна охрана. Развити са и аргументи относно това, че същата не съставлявала територия за обществено ползване. Тези обстоятелства са без значение относно дължимостта на таксата битови отпадъци. Не се изисква услугите да се предоставят в самият имот на задълженото лице. Напротив, по правило услугите за които се събира ТБО се предоставят извън имотите на задължените лица. Това се отнася както за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, при които разполагането на съдовете се извършва на уличната мрежа, така и за депонирането и поддържането на депо, което по правило би могло да се извършва само на специално обособено и предназначено за целта място - депо за отпадъци. Почистването на териториите за обществено ползване, почистването на уличните платна, площадите, алеите, парковете и др. също по правило се извършва извън притежаваният от задълженото лице негов собствен имот. Заграждането на този имот и поставянето на охрана пред него, не освобождава собственика от задължението за заплащане на ТБО. Без значение е и обстоятелството, дали имотите се намират във или извън строителните или регулационни граници на гр. Радомир. Това е така, тъй като съгласно чл. 62 от ЗМДТ таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Съгласно чл. 66 от ЗМДТ, таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет. Т.е. в случая от значение е дали имотите попадат в населено място, а не дали попадат в строителните му граници. Понятието "населено място" е дефинирано в чл. 18, ал. 1 от Закона за административно-териториалното устройство на Република България (ЗАТУРБ), съгласно който законов текст, територия на населеното място е селищната територия, определена от строителните му граници, и извънселищната територия, определена от границите на землището. Населеното място обхваща и двата цитирани вида територии, а съответно таксата се дължи както от притежателите на имоти в едната, така и от тези в другата територия от землището. В жалбата се твърди, че от заповедите на кмета и от протоколните решения на общински съвет -Радомир,

не се установявало включването на индустриалната зона в границите на гр. Радомир. Такова включване с нарочен акт не се и налага, тъй като същата предвид попадането ѝ в землището на гр. Радомир е част от това населено място. По делото не се установи индустриалната зона да е обособявана в отделно населено място или в селищно образувание по реда на глава трета от ЗАТУРБ. Индустриалната зона е неразделна част от територията на гр. Радомир и същата не попада в териториите без осигурено сметосъбиране, изрично посочени в ежегодните заповеди постановени на основание чл. 62 от ЗМДТ от кмета на общината.

В този смисъл таксата се дължи в размерът определен за съответното населено място, в землището на което попада съответният недвижим имот.

В производството по делото безспорно се установи наличието на основание за начисляване, както на данък върху недвижимите имоти, така и на таксата битови отпадъци. Освен това, от изслушаната по делото икономическа експертиза се установи, че и размерите, както на таксата и на данъка, така и на лихвите са правилно изчислени. Представените по делото доказателства за периодично подаване на уведомления до кмета на общината за определяне на ТБО въз основа на брой заявени контейнери за сметосъбиране са без правно значение относно определянето размерът на таксата. Те установяват само преценката на жалбоподателя за прогнозният обем на необходимите му услуги по сметосъбиране и сметоизвозване, без позитивните норми през процесния период да позволяват изчисляване на дължимата от него такса за предоставените му услуги по сметосъбиране и сметоизвозване точно според този обем. Това е така, тъй като през процесния период, не е била определяна цена на брой контейнер, а таксата се е определяла въз основа на друг критерий, определен по задължителен начин с действащите за всяка една от годините решения на общинския съвет. Визираните решения на общинския съвет са влезли в сила, което изключва възможността за преценка на тяхната законосъобразност в настоящото производство. Ето защо не следва да се взима предвид определеният от вещното лице размер на ТБО въз основа на брой контейнери, тъй като същият не се основава на приета по установения в закона ред и действала през процесния период цена на услугата и начин на определяне на таксата. Жалбоподателят не даде основателни съмнения, за това че от страна на община Радомир не е извършвана която и да било дейност включена в ТБО. Не се ангажират доказателства и за това, че дружеството жалбоподател разполага със собствено депо за обезвреждане на отпадъци, а не на последно място, това, че са искани контейнери не означава, че не са извозвани от община Радомир. Естественото предназначение на контейнера е да се ползува за сметосъбиране, а сметоизвозването е друга дейност, за която жалбоподателят не е в състояние да докаже, че не е предоставена.

Горното налага да се отхвърли жалбата, като неоснователна.

По претенциите за разноски – жалбоподателят няма право да му се присъждат такива, с оглед негативния изход по оспорването за него.

За ответника по жалбата – претенцията е за 250 лева възнаграждение за вл. и адвокатски хонорар в размер на 16848 лева. Съдът намира, че в тази част претенцията следва да се уважи за направени действителни разноски в размер на 250 лева, видно от приложен платежен документ. За адвокатския хонорар няма данни да е платено нищо, независимо, че в договора за правна помощ е отбелязано, "платена сума: 16848 лева по банкова сметка". ***, без да се влиза в подробности, дали е в състояние да плати такава сума не е предоставила на процесуалния си представител извлечение от платежен документ – нареждане за

превод на сумата от общински бюджет по сметката на адвоката. А от това не може да се приеме, че има действително направени разноски в такъв размер. Чл. 78, ал. 3 от ГПК и чл. 143, ал. 4 от АПК гарантират възможността да се присъдят на ответника по жалбата направените от него разноски, а по делото няма данни определените в договора за правна защита и съдействие разноски да са направени. Поради това, определеното между община Радомир и процесуалния ѝ представител възнаграждение не следва да се присъжда, тъй като не е направено, поне до този момент.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш Е Н И Е

ОТХВЪРЛЯ изцяло жалбата на “****”, гр. Р.***, Индустриална зона, представлявано от А.М.*** против АУЗД № 010/29.VI.2012 г. на орган по приходите при отдел МДТ /Местни приходи/, мълчаливо потвърден от н-к отдел МДТ при община Радомир.

ОСЪЖДА “****”, гр. Р., Индустриална зона, представлявано от А.М. *** сумата 250 лева деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия: /п/